

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1340

гр. София, 17.03.2026 г.

**ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД, 1-ВО ГРАЖДАНСКО
ОТДЕЛЕНИЕ 1-ВИ СЪСТАВ**, в закрито заседание на осемнадесети
февруари през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Дияна Ценева

Членове: Теодора Гроздева
Милена Даскалова

като разгледа докладваното от Милена Даскалова Касационно гражданско
дело № 20258002102182 по описа за 2025 година

Производството е по чл. 288 ГПК.

Образувано е по касационна жалба на Д. М., чрез адв. Н. Д., срещу решение №164 от 05.03.2025г. по в. гр. д. № 1938/2024 г. на Окръжен съд – Бургас, с което е потвърдено решение № 2114 от 17.10.2024г. по гр. д. № 3135/2024г. на Районен съд – Бургас, с което е отхвърлен искът по чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД на Д. М. за осъждане на ответника „Медиатор 2015“ ООД, да му заплати сумата 10 000 лв. (предявен като частичен от иск с цена 20 000 лв.), представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди – болки, страдания и засягане на личното и професионално реноме на ищеца, настъпили в резултат на неверни, клеветнически и позорящи твърдения за него в статия, публикувана от ответника на 15.07.2019 г. в сайта „Флагман.бг“ със заглавие „Руския шокира с разказ за смъртта на съпруга си в хоспис в Черноморец“, без посочен автор, както и в резултат на коментарите във форума под нея с № 49, 48, 47, 45, 40, 31, 30, 29, 28, 27, 26, 16, 9, 6, ведно със законната лихва, считано от датата на публикацията до окончателното □ изплащане.

Касационната жалба съдържа оплаквания за неправилност на въззивното решение. Сочат се основанията по чл. 280, ал. 1, т. 1 и т. 3 и ал. 2, предл. трето ГПК за допускането му до касационно обжалване.

В изложението по чл. 284, ал. 3, т. 1 ГПК са формулирани следните правни въпроси:

1. Разполага ли лице, засегнато от анонимни коментари с обидно/клеветническо съдържание, с правото на иск за неправомерно увреждане срещу онлайн медия, която е публикувала статия, където коментарите се намират? По този въпрос се поддържа противоречие с решение № 7269/15.05.2019 г. по адм. д. № 11803/2017 г. на ВАС; решение № 433/21.07.2023 г. по в.гр.д. № 25/2023 г. на Софийския окръжен съд; решение на ЕСПЧ по дело Делфи срещу Естония; решение № 267/25.11.2010 г. по преписка № 224/2009 г. на Комисията за

защита от дискриминация; определение № 3432/03.07.2024 г. по гр. д. № 3278/2023 г. на ВКС, I г. о.

2. Длъжен ли е съдът да обсъди всички събрани по делото доказателства, относими към релевантните за спора факти? Може ли съдът да основе изводите си по същество на спора, въз основа на произволно избрани доказателства, или следва да обсъди всички доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и да изложи мотиви защо приема едни от тях за достоверни и отхвърля други, както и въз основа на кои от тях намира определени факти за установени, а други за неосъществени се с оглед принципа за равнопоставеност на страните в гражданския процес (чл. 9 ГПК), нормите на чл. 235, ал. 2 ГПК и чл. 236, ал. 2 ГПК задължават съда да обсъди всички доказателства, доводи и възражения на страните, като каже кои факти приема за установени и въз основа на кои доказателства, както и коя е приложимата правна норма? Сочете противоречие с решение № 107/25.06.2019 г. по гр. д. № 2737/2018 г. на ВКС, III г.о.; решение № 411/27.10.2011 г. по гр. д. № 1857/2010 г. на ВКС, IV г.о.; решение № 43/04.06.2014 г. по т. д. № 213/2012 г. на ВКС, II т.о. и решение № 221/07.12.2016 г. по т. д. № 2849/2015 г. на ВКС, II т.о.

3. Носи ли медията отговорност за неверни фактически твърдения, макар да позорят адресата на публикацията, при положение че авторът не е положил дължимата грижа преди публикуването на статията да провери достоверността им? По този въпрос се сочи противоречие с решение № 62/06.03.2012 г. по гр. д. № 1376/2011 г. на ВКС, IV г.о.

4. Мнение на читател или реч на омразата и подбуждане към дискриминация ли са следните изрази: „самозванец, некадърник, „доктор“ М., трябва да му забранят да практикува, защото е вреден за здравето /49/; М. дали е добре с мозъка? Всички мушингии и сълзи на пациентите и близките да очаква да се стоварят върху децата му! /47/; Гнусен, безпардонен измамник! Няма място такъв боклук в града ни! /45, 40/; този боклук го гониха господарите, прокуратурата, а даже няма специалност! /37/; псевдолекаря /36/; Мошеник! /31/; не водете хората си в хосписа в Черноморец, там е дом на ужасите /30/; запалете му поршето ...? В така формулирания въпрос касаторът е цитирал и други обидни изрази.

Касаторът се позовават и на очевидна неправилност на решението на въззивния съд.

В срока за отговор ответникът по касационната жалба „Медиатор 2015“ ООД, чрез адв. П. Ч. и адв. С. Д. – М., оспорва наличието на основания за допускане на касационно обжалване, както и основателността на жалбите. Претендира присъждане на разноски.

Върховният касационен съд, състав на първо гражданско отделение, като обсъди доводите на страните и прецени данните по делото, приема следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена в срока по чл. 283 ГПК, от ищеца по делото срещу решение на въззивен съд с цена на иска над 5 000 лв., което съгласно чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК подлежи на касационно обжалване при наличие на предпоставките по чл. 280, ал. 1 и 2 ГПК.

Производството по делото е образувано по предявен от Д. М. иск за осъждане на ответника „Медиатор 2015“ ООД да му заплати обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат на неверни, клеветнически и позорящи твърдения за него в статия, публикувана от ответника на 15.07.2019 г. в сайта „Флагман.бг“, както и в резултат на коментарите във

форума под нея с № 49, 48, 47, 45, 40, 31, 30, 29, 28, 27, 26, 16, 9, 6.

Първоинстанционният съд е отхвърлил иска.

За да потвърди решението на районния съд, въззивният съд на основание чл. 272 ГПК е препратил към мотивите на първоинстанционното решение, в което е прието от фактическа страна, че на 15.07.2019 г. в сайта "Флагман. бг" е публикувана статия със заглавие: "Рускиня шокира с разказ за смъртта на съпруга си в хоспис в Черноморец", както и че коментарите под статията с № 49, 48, 47, 45, 28, 27, 26, 16, 9 и 6 са изтрити от модератора на 19.11.2021 г. Въззивният съд е посочил, че ищецът не е оспорил истинността на изявленията на Т. К., изнесени в статията, по основните факти: че в управлението от него хоспис в [населено място] е бил приет за лечение мъж с тегло 160 кг., в тежко състояние, който е починал след 6 дни; че за лечението и грижите за този пациент е сключен договор, в който са описани всички услуги, за които се плаща месечна такса; че след смъртта на пациента на съпругата му не е върнат остатъкът от внесената месечна такса, но като причина за това е посочил, че К. не е отишла лично в хосписа в [населено място]. Въззивният съд е приел, че ищецът е отрекъл само оплакванията на К. по повод изпълнението на сключения договор за лечение и грижи, както и твърденията за неетично и измамливо поведение.

Въззивният съд е приел също, че изнесените в процесната статия данни са достоверни и в този смисъл са неоснователни оплакванията на ищеца, че първоинстанционният съд е възприел изложеното в статията за истина, без да са събрани доказателства за това. В тази връзка въззивният съд се е основал на събраните по делото гласни доказателства. Посочил е, че свидетелката Г. – журналист при ответника, установява че е извършила проверка на достоверността на изложените от К. факти, като след публикуването на статията започнали да постъпват и други сигнали за подобни случаи. От показанията на св. К. е установено, че след публикуването на статията тя се свързала с К. чрез социалните мрежи, а впоследствие се запознала лично с нея по повод случая на свидетелката, който бил сходен с този на К.. При личната им среща К. потвърдила, че написаното в статията е неин разказ.

Въззивният съд е счел, че не е клеветнически изразът в процесната статия: „Взе от мен пари за месец напред – 1560 лева – по 40 лева на ден за престой в хосписа и други разходи. Моят мъж почина след 6 дни. Той разви оток на Квинке – това се случва, когато дават лекарство, което болният не понася. Когато пристигнах, видях, че е отекло лицето му, а аз имам медицинско образование. Предупредих доктора, че на съпруга ми не трябва да се влива натриев хлорид - супрастин“, тъй като с това изявление не е разгласено неистинско позорно обстоятелство за ищеца, нито му е приписано неизвършено престъпление. Ищецът е оспорил твърденията, касаещи единствено адекватността на лечението и положените грижи за болния, но по делото не са представени доказателства за опровергаване на тези твърдения.

Въззивният съд е посочил, че другата част от публикацията, от която ищецът твърди, че е засегнат е: „Стана ми лошо и докторът ми даде ампула, от която ми стана още по-зле. Ампулата беше клофелин.“, тъй като според ищеца посоченият факт за даване на силнодействащо вещество е клеветнически, доколкото съдържа твърдение за опит за упояване с цел потърпевщата да подпише някакви документи, т.е. да бъде измамена. В тази връзка въззивният съд е посочил, че твърдение за упояване с цел подписване на документи в

публикацията няма. К. е посочила, че □ е дадена ампула „Клофелин“, защото □ е станало лошо, но от ампулата □ станало още по-зле. Изявлението няма връзка с подписването на договор, а е край на абзац, в който тя разказва личните си възприятия за това как е била посрещната в хосписа от ищеца и медицинската сестра, който завършва със следното изявление: „Аз помислих, че съм попаднала в хоспис на луди. Медицинската сестра също хихикаше, заедно с доктора. Стана ми лошо и докторът ми даде ампула, от която ми стана още по-зле. Ампулата беше клофелин.“ В края на публикацията К. е заявила: „Докато бях под въздействието на лекарството, той ми даде да подпиша документ и ми каза напиши, че знаеш, че състоянието на мъжа ти е безнадеждно. Аз написах зная състоянието на мъжа ми, но се надявам на по-добър изход.“ Съдът е приел, че К. не е отрекла, че състоянието на мъжа □ е било безнадеждно, поради което фактът, че ищецът □ е дал да подпише документ, в който да удостовери знанието си за този факт не внушава негово намерение за измама, а е във връзка с твърденията □ за проявено към нея жестоко отношение. Според въззивния съд твърдението на ищеца е плод на интерпретацията му на обективно отразен факт, за който отговорността на ответника не следва да бъде ангажирана. Описаното от К. даване на лекарство не е позорящо или клеветническо, тъй като не е противоправно, а пряка или косвена връзка на това действие като извършено от ищеца с цел К. да бъде упоена и да подпише документите за престоя на съпруга □ в хосписа, в публикацията не се установява. Относно използвания в статията израз „Аз помислих, че съм попаднала в хоспис на луди“, въззивният съд е приел, че се касае за оценъчно съждение– мнение на автора на изявлението, почиващо на конкретно заявен факт - „медицинската сестра също се хихикаше заедно с доктора“.

По твърденията за измама, съдържащи се в част от заглавието на публикацията: “Тя твърди, че е била измамена от собственика на хосписа д-р Д. М...“, въззивният съд е приел, че посочената част е извън контекста на подзаглавието, чиито смисъл е различен: „Рускинята Т. К. изпрати шокиращ разказ до Флагман.бг по повод смъртта на нейния съпруг в хоспис в Черноморец. Тя твърди, че е била измамена от собственика на хосписа д-р Д. М., който не □ върнал заплатената сума за 1-месечен престой, тъй като мъжът □ е починал на 6-тия ден от него“. В заглавието е посочено, че К. счита, че е била измамена, защото не □ е върнат остатъкът от заплатената сума за едномесечен престой на съпруга □ в хосписа. В подзаглавието и в публикацията не се съдържа твърдения, че К. е била въведена в заблуждение да подпише договора с хосписа, която измама да е осъществена чрез упояването □ с ампула „Клофелин“. В заглавието и подзаглавието на публикацията е направена обобщена интерпретация на твърденията на К., с която не се цели наклеветяване на ищеца, а привличане вниманието на обществеността към случая. Медията е публикувала и отговора на ищеца, в който той отрича твърденията, че неоснователно е отказано връщане на остатъка от месечната такса.

Въззивният съд е приел, че е неправилен изводът на районният съд, че обидните и клеветнически коментари на читатели под статията, не са основание за ангажиране на деликтната отговорност на ответника, тъй като изразяват мнения на трети лица, които не са свързани с ответника. Изложени са мотиви, че този извод противоречи на чл. 14 и чл. 16 от

ЗЕТ, на Директива 2000/31/ЕО относно информационното общество и електронната търговия и на решение по дело Делфи АС срещу Естония на ЕСПЧ. Прието е, че ответното дружество е доставчик на услуги на информационното общество по смисъла на ЗЕТ, тъй като поддържа новинарски интернет сайт www.flagman.bg, на който публикува новини по различни теми с обществен интерес. В интернет сайта има раздел за коментари, в който потребителите могат безплатно и анонимно да изразяват мнения и да коментират вълнуващи ги въпроси, свързани с темите на публикациите. Съгласно чл. 16, ал. 1 ЗЕТ доставчик на услуга, представляваща съхраняване на предоставена от получател на услугата информация, не отговаря за нейното съдържание, както и за дейността на получателя на услугата, ако не е знаел за противоправния характер на дейността или информацията или не са му били известни фактите или обстоятелствата, които правят дейността или информацията явно противоправна. Изложено е, че в закона е предвидено ангажиране на отговорността на доставчика в случаите, когато последният е узнал или е бил уведомен за противоправния характер на информацията и не е предприел незабавни действия за преустановяване на достъпа до нея или за премахването ѝ. Според чл. 17 от ЗЕТ доставчикът на услуги не е задължен да извършва наблюдение на информацията, която съхранява, пренася или прави достъпна при предоставяне на услуги на информационното общество, нито да търси факти и обстоятелства, указващи извършването на неправомерна дейност. В решението по делото Делфи АС срещу Естония на ЕСПЧ са разгледани въпроси относно формата на контрол срещу клеветнически и обидни коментари, както и реч на омразата, като е застъпено становището, че доставчикът на информационни услуги, който знае съдържанието на публикуваната статия, следва да съобрази и естеството на коментарите, като предприеме адекватни мерки за изтриване на такива коментари, така че да не станат достояние на обществото. Ответното дружество е посочило в поддържания от него сайт, че авторите на коментари под статиите са анонимни, коментарите се въвеждат от читателите и редакцията не носи отговорност за тях, но при откриване на обиден коментар, засегнатото лице може да сигнализира редакцията, която осъществява администраторски контрол. Формиран е извод, че за да бъде ангажирана деликтната отговорност на ответника за публикуваните коментари, следва да е установено, че ищецът е сигнализирал редакцията с искане за премахването им, но искането му не е било уважено. В случая такива твърдения и доказателства няма, а се установява, че ответникът е премахнал коментарите по своя инициатива на 19.11.2021 г.

С оглед тези мотиви на съда в обжалваното решение, не са налице поддържаните от касатора основания на чл. 280, ал. 1, т. 1 ГПК за допускане на касационното обжалване по втория правен въпрос. Същият е за задължението на въззивния съд да обсъди всички доказателства във връзка с доводите и възраженията на страните и да направи собствени правни изводи, като се произнесе по доводите и възраженията на страните. Този въпрос е от обуславящо значение за изхода на спора, но не е разрешен от въззивния съд в противоречие с трайната практика на ВКС, вкл. и цитираната от касатора, според която съдът е длъжен да обсъди всички доказателства по делото и доводите на страните. Той е длъжен да прецени всички правнорелевантни факти, от които произтича спорното право. Съдът трябва да обсъди в мотивите на решението доказателствата, въз основа на които намира едни от тях за

установени, а други за неосъществили се. Освен това трябва да бъдат обсъдени и всички доводи на страните, които имат значение за решението по делото. В случая въззивният съд е направил правните си изводи на база приетите за установени факти и в съответствие с разпоредбата на чл. 269 ГПК се е произнесъл по наведените във въззивната жалба доводи.

Касаторът не е посочил кои доказателства не са обсъдени от въззивния съд и по кои конкретни доводи липсва произнасяне. Въпросът е обоснован с твърдения, че ако съдът бе обсъдил всички доказателства по делото, би стигнал до различни правни изводи. По същността си това твърдение изразява несъгласие с извършения от въззивния съд анализ и оценка на доказателствата, респ. с крайния решаващ извод на съда, което съставлява оплакване за неправилност на обжалваното решение. В производството по чл. 288 ГПК касационната инстанция не може да проверява правилността на изводите на въззивния съд, а такава проверка може да бъде направена само при разглеждане на касационната жалба, ако касационното обжалване бъде допуснато. Касаторът е изложил също, че са приети за достоверни данните от статията само въз основа на свидетелските показания, както и че съдилищата неправилно са приели, че ищецът е длъжен да представи доказателства за опровергаване на тези данни. Напротив, видно от доклада по делото, първоинстанционният съд е възложил в тежест на ответника да докаже верността на отразените в статията данни. Въззивният съд е споделил извода на първата инстанция, че от събраните по делото гласни доказателства се установява достоверността на данните, изнесени в статията, като няма законова забрана тези обстоятелства да бъдат установени само въз основа на свидетелски показания. Следователно по поставения въпрос не е налице основанието за допускане на касационно обжалване по чл.280, ал.1, т.1 ГПК.

Неотнoсим към правните изводи на съда е и третият въпрос. Същият съдържа условие въззивният съд да е приел, че ответната медия не може да носи отговорност за неверни фактически твърдения, които позорят адресата на публикацията, и при положение, че авторът на публикацията не е положил дължимата грижа преди публикуването на статията да провери достоверността им. В случая, след преценка на събраните по делото доказателства, въззивният съд е приел, че фактическите твърдения, изложени в статията, са достоверни. Съдът е основал този извод на показанията на свидетелката Г. – журналист при ответната медия, в които според съда тя подробно е разказала за извършената от нея журналистическа проверка на изложените от Т. К. факти. Твърдението на касатора, с което е обоснован въпросът, че медията не е положила никаква грижа за проверка на изнесените пред нея твърдения преди публикуване на статията, не може да обуслови извод за наличие на основание за допускане на касационното обжалване, доколкото предполага преценка на доказателствата по делото, въз основа на които е направен извода за достоверност на фактите, отразени в публикуваната статия.

Не следва да се допуска касационно обжалване и по четвъртия въпрос, поставен в изложението по чл. 284, ал. 3, т. 1 ГПК, защото и по него не е налице общата предпоставка на чл. 280, ал.1 ГПК. Въззивният съд не се е произнесъл по въпроса мнение на читател или реч на омразата и подбуждане към дискриминация ли са изразите, съдържащи се в коментарите под процесната статия. Изложените от съда мотиви, въз основа на които е

приета за неоснователна претенцията за ангажиране отговорността на ответника във връзка с тези коментари, както вече се посочи, са че за ангажиране деликтната отговорност на ответника за публикуваните коментари, следва да е установено, че ищецът е сигнализирал редакцията с искане за премахването им, но искането му да не е било уважено. В случая е прието, че по делото не е установено ищецът да е подал сигнал до ответника за премахване на коментарите, които са изтрети на 19.11.2021 г. по инициатива на ответното дружество.

Касационно обжалване следва да се допусне на основание чл. 280, ал.1, т.3 ГПК по първия поставен от касатора въпрос, уточнен от ВКС в съответствие с правомощията му съгласно приетото в т.1 на ТР №1/2009 от 19.02.2010г. по тълк.д.№1/2009г. на ОСГТК на ВКС, както следва : Носи ли отговорност електронна медия на основание на чл. 49 ЗЗД за вреди, причинени от анонимни коментари на трети лица с обидно, клеветническо или дискриминационно съдържание, ако не е установено, че лицето, засегнато от тези коментари, е поискало премахването им от медията, но искането не е било уважено?

Водим от изложеното, Върховният касационен съд, състав на първо гражданско отделение

О П Р Е Д Е Л И :

ДОПУСКА касационно обжалване на въззивно решение № 164 от 05.03.2025 г., постановено по гр. д. № 1938/2024 г. по описа на Окръжен съд – Бургас.

ДАВА едноседмичен срок на касатора да внесе по сметка на ВКС държавна такса за разглеждане на жалбата в размер на 102,26/сто и две евро и 26 евроцента/ евро.

УКАЗВА на касатора, че в случай на невнасяне на таксата в срок касационната жалба ще бъде върната, а образуваното по нея дело на ВКС - прекратено.

След изтичане на горепосочения срок делото да се докладва на Председателя на отделението за насрочването му за разглеждане в открито съдебно заседание или евентуално на докладчика - за прекратяване.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____